

A padlás titka

– Az a nagyapádé volt – kiáltott oda Zorának az idős hölgy, amikor a padlás legfelső lépcsőfokára érve megpillantotta a pengetéssel próbálkozó kislányt. – Sosem gondoltam volna, hogy valaha még játszani fog ezen a nagy becsben tartott gitáron valaki – tette hozzá.

Zora ijedtében majdnem elejtette a drága kincset. Felpattant az addig ülőalkalmatosságként szolgáló faládáról, és a nagymamája tekintetét fürkészte. Némi meglepetést és szomorúságot vélt felfedezni benne, ahogy elmerült a múltban. Legalábbis Zora ezt gondolta. Meg sem mert szólalni, amíg a nagy anyja ugyan párás tekintettel, de újra a szemébe nem nézett.

A lány vidéken nyaralt a nagymamájánál. Egy nap, amikor a nő elment vásárolni, a tizenkét éves kislányt magára hagyta a nagy házban. Zora – hirtelen gondolattól vezérelve – felszaladt a padlásra körülnézni. Szerette volna addig elfoglalni magát valami régi játékkal, amíg a nagy anyja távol van.

A leharcolt cserepek alatt fülledt meleg fogadta. A poros ablakon keresztül beáramló napfényben porszemek táncoltak. A padlás egyik sarkában egy tarka szőnyegre lett figyelmes, aminek domborulatai alá bepillantást kívánt nyerni, ezért felhajtotta a kézzel szőtt anyagot, amely alatt egy kopott hangszertok bújt meg. A csatok már teljesen elrozsdásodtak, így engedtek a lány vékony ujjainak. Szinte magától nyílt ki a rejtélyes tartódoboz. Zora ámuldozva nézte a hangszert, majd

óvatosan kivette a régen szebb időket megélt bársonyos ágyából.

Édesanyja már kiskorától fogva zongora órára járatta, de ő szerette volna valami másban is kipróbálni magát. A lány megsimogatta a húrokat, és valami bizsergető érzés futott végig a testében. Áramütésként kúszott be a gondolat a fejébe, hogy talán a gitár lehet az, amit mindig is keresett.

Minden egyes nagyinál töltött napon titokban felszökött a padlásra gyakorolni. Szerencsére sokszor maradt magára, amit így egyáltalán nem bánt. Sőt, ha a nagyi hívta is, hogy tartson vele a szomszéd nénikhez, akkor inkább valami kibúvót keresett, hogy az újonnan felfedezett különleges tárgy társaságában múlassa az időt.

Megtanulta a különböző akkordokat és pár könnyebb dalt. Folyamatosan próbálta javítani a technikáját. Egyre bátrabb és bátrabb lett, majd egy nap elhatározta, hogy fel fog vele lépni az iskolai rendezvényen, hogy megmutassa az embereknek, mire képes.

– Anyu nem is mesélte, hogy a nagypapa is szeretett zenélni – csodálkozott el Zora, és kérdően a nagymamájára tekintett, abban reménykedve, hogy egy érdekes magyarázattal áll majd elő.

Zora anyukája zongorista pályát szánt lányának, és nem is engedte, hogy más hangszereket is kipróbáljon. A lányt a hegedű hangja is nagyon megérintette, éppen emiatt szívesen kísérletezett volna azzal, hogy miként tud megszólaltatni egy húros hangszert.

– Anyád nem volt büszke arra, hogy a nagyapád egy füstös kocsmában kereste a kenyerét fiatal korában – kezdett bele a történetbe az ősz hajú asszony. – Nekem meg pont ez a spontán, szabadságra vágyó, de ugyanakkor romantikus oldala tetszett meg. Fantasztikus dalokat írt. Lehet, hogy nem voltunk gazdagok, de szorgalmas és ügyes volt. Viszonylag hamar fedél került a fejünk fölé, és aztán családot alapítottunk. Nagyapád country zenekara elég sikeres volt abban az időben, amikor megismertük egymást.

Az asszony szívét a mélyről hirtelen feltörő fájdalom csavarta össze. Szívesen beszélt elvesztett szerelméről, és örült annak, hogy mostantól az unokájával is megoszthatja a múlt történeteit, hogy élt egyszer egy nagyszerű ember, akinek ő és a zene jelentett mindent.

– Nézd, itt van nagyapád cowboy kalapja is – porolta le gyors mozdulatokkal a kopott fejfedőt, majd unokája fejébe nyomta.

Zora gitárral a kezében visszaült a ládára, és a nagyit tovább folytatta a mesélést a megismerkedésükről.

– Abba a kalapos zenészbe szerettem bele, aki ifjú korában egy bárban zenélgetett – nosztalgiázott elmélázva a szavakon. – Mindig is vonzottak a western figurák. Amikor pedig azt a szép szál legényt megpillantottam, úgy éreztem, hogy megtaláltam életem hősét – ecsetelte, miközben huncut csillogás jelent meg a világoskék szempárban.

– Ez nagyon szép történet – hangoztatta Zora, aki most még büszkébb volt magára, hogy egy ilyen zenei múlttal rendelkező család sarjaként ő is azzal foglalkozhat, amiben

örömét leli. Úgy vélte, hogy a zenével valami olyan csodálatos dolgot adhat az emberek lelkének, ami más úton nem száll be a test rejtett zugaiba. A szívből játszott hangok a sejtekig hatolnak.

– Egy nap hatalmas koncertet adtak – folytatta a nő. – Több százan tapsoltak nekik, és a végén már velük együtt énekelték a refréneket. Nem is gondoltuk volna, hogy ennyi rajongója lesz a zenekarnak, és messzebből is eljönnek ide az emberek. Nagypádék szívből zenéltek. Az sem érdekelte volna őket, ha nem kapnak érte fizetséget.

A kislánynak eszébe jutott, amit az édesanyja mesélt neki korábban. A nő egyik karja síelés közben eltört, és nem tudta tovább folytatni a zongorázást, pedig tehetséges volt, és több országos versenyt is megnyert a baleset előtt. Bízott abban, hogy lánya majd hosszabb karriert tud befutni ezen a pályán, és Zora nem is akart csalódást okozni. Bár az anyja azt egy szóval sem említette, hogy tehetségét ő is az apjától örökölte, mert amikor Zora megszületett, a nagypapája már nem élt. Nem találkozhatott azzal a nagyszerű emberrel, akiről most a nagymamája mesélt.

Zora anyukája úgy gondolta, hogy időpocsékolás lenne, ha a zongorán kívül máson is megtanulna játszani. Elég, ha egyet tud, de azt tökéletesen. Nem bízott abban, hogy tudna ugyanolyan kiválóan teljesíteni két hangszeren egyszerre. Véleménye szerint biztos, hogy az egyik a másik rovására menne.

A kislány a nyári szünidő után is többször töltötte a hétvégéket a nagyinál, és minden szabadidejét a gitározásnak

szentelte. Leült az ágya szélére, és kottából próbálta meg azokat a dalokat eljátszani, amiket a nagypapája írt. Nagymamája előkereste őket a férje hagyatékából. Zora érezte, hogy ennek az anyukája nem fog örülni, ha megtudja, de szerencsére a nagymamája támogatta őt a gitározásban is. Nagy vágya teljesült azzal, hogy életében még hallhatja a néhai férje által használt gitár számára feledhetetlen hangját. Mikor Zora nem látta, a könnyeit szabadjára engedve gondolt vissza a koncertekre és a férfi kitartó udvarlására. Nagyon örült neki, hogy annyi év után kisunokája megszólaltatta a régi hangszert.

A gitártanulásban Zora nagy hasznát vette az interneten megtalálható oktató videóknak. Több hónapig gyakorolt, mire elérkezettnek látta az időt arra, hogy a zongoratanárnőjének is megmutassa tudását. A tanárnő el volt ájulva, hogy magától ilyen szintre fejlődött a kislány egy fél év alatt, és semmi akadályát nem látta annak, hogy egy dal erejéig az iskolai ünnepségen szólóban is fellépjen a nagypapa gitárjával.

Amikor a nagy nap elérkezett, a lány nagyon izgatott volt. Felöltözött a legszebb ruhájába, és a gitárját átkarolva indult el a helyszínre.

Zora szülei és a nagymamája a művelődési ház nézőterén foglaltak helyet. A klasszikus zene elhangzása után – melyben Zora zongorajátékát csodálhatták meg – a közönség egy emberként, büszkén állt fel tapsolni a színpadon szereplő gyerekeknek.

A szülők már azt hitték, hogy vége az előadásnak, amikor felkonferálták a zárószámot, és Zora neve hangzott el a mikrofonból. A fiatal lány szülei nem is sejtették, hogy egy kis meglepetéssel készültek a számukra. Csak a nagymama mocorgott izgatottan a székében.

A fények újra kialudtak a nézőtéren. Zora bizonytalan lépéseit egy fénynyaláb követte, amikor újra bevonult a világot jelentő deszkákra egy szál gitárral. A keze is remegett. Attól félt, hogy kicsúszik belőle a törékeny testéhez képest óriási hangszer. Minden tekintet rá szegeződött, de ő csukott szemmel kezdett bele a dalba, majd az első taktusok után az izgalom is alábbhagyott.

A teremben mintha valami varázslat történt volna, amikor Zora elkezdte játszani a nagypapája rég elfeledett slágerét. Az emberek elcsendesedtek, és szájtátva hallgatták a klasszikus gitár összetéveszthetetlen hangját. Úgy tűnt, hogy a countryzene hangjai betöltik az egész teret, és mindenkit lenyűgözött a fiatal lány tehetsége. Zora nem mert kitekinteni a közönségre. A lány szája mosolyra húzódott. Elmondhatatlan boldogság járta át karcsú testét, és alig hitte el, hogy az álma valóra vált.

Az előadás után a közönség újra állva tapsolt, füttyszó és éljenzés váltotta egymást. Sokan heves fejbólogatással és elismerő pillantásokkal gratuláltak neki, de volt, aki virágokat dobált fel a színpadra. Amikor hátrament az öltözőbe, az iskolatársai arról kérdezték, hogyan tudott megtanulni ilyen fantasztikusan játszani. A lány mosolyogva csak ennyit mondott:

– Ujjaimat a nagypapám vezette a húrokon odafentről.

Miután összeszedte holmiját a széles vigyor egyszeriben lefagyott az arcáról. A szüleire gondolt. Nem is mert rájuk nézni, amikor még a színpadon állt. Nem tudta megfigyelni a reakciójukat. Vajon tetszett nekik az előadás, vagy most egy hatalmas fejmosást kap?

Lassan botorkált ki a művelődési ház folyosóján keresztül az épület elé, ahol a hozzátartozók várták a fellépőket. Meg sem moccant. Szíve szaporán dobogott, lábait pedig mintha a betonba öntötték volna.

Zora anyukája már túl volt egy veszekedésen az édesanyjával, és látszott rajta, hogy fogalma sincs arról, mit mondjon ezután a fergeteges előadás után a lányának. Azt el kellett ismernie, hogy Zora tehetsége nem csak a zongorára korlátozódik. Úgy látszik, édesapja génjei generációkon is átívelnek. Őt zavarta, hogy az apja zenész volt, ennek ellenére ő is az lett, és most a lányán a sor, hogy továbbvigye a hagyományokat. Igazán nem állhat a boldogsága útjába.

Amikor Zora megjelent az ajtóban, az édesanyja odarohant elé, és szorosan átölelte lányát. A megszeppent kis művész hirtelen fel sem fogta a jelenetet. Ő pofonra, szidásra, eltiltásra számított, de nagyon örült annak, hogy másképp alakultak a dolgok.

– Anya, ne haragudj! – súgta a fülébe gombóccal a torkában.

Édesanyja egy pillanatra eltolta magától, és hüvelykujjával lánya könnycseppjeit törölgette.

– Haragudni? – kérdezte a meghatódottsággal küszködő szülő. – Egyáltalán nem neheztelek, sőt, nagyon büszkék vagyunk rád apáddal együtt – tárta szélesre a karját, hogy Zora apja is csatlakozzon a családi idillhez. – Inkább te bocsáss meg nekem, amiért nem hallgattalak meg, és azt akartam, hogy az én álmaimat te valósítsd meg.